

אידישע קינדער בעולם הילדים של ת"ת שמ"ע גליון שבועי מהנעשרה ונשמע

דבר המערכת:

עומדים אנו בתחילת חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות. "אני לדודי ודודי לי" זה הזמן שבו אפשר להתקרב לאבינו שבשמים וידו פתוחה לקבל שבים, תקופה של רחמים רגע לפני יום הדין. לו רק ידענו להעריך את גודל השעה להרגיש את קרבת אלוקים חודש שלם ולהבין שאוטאוטו אנו עומדים למשפט לפני בחון כליות ולב... הלא די היה במילה "אלול" בשביל שנעשה מיד תשובה - חרטה על העבר וקבלה לעתיד. זה הזמן להתחיל מהתחלה, לפתוח דף חדש.

זאת הסיבה שאנו פותחים את הזמן עם תחילת חודש אלול!

הרי ע"פ היגיון היינו צריכים להתחיל שנת לימודים לאחר ראש השנה, לפתוח אותה עם תחילתה של השנה החדשה. - אבל לא, אנחנו מתחילים מחדש בחודש אלול וכך אנו מקבלים הזדמנות לתקן לפני יום הדין הגדול והנורא.

ילד שבזמן הקודם היה קצת חלש בלימודים, בין אדם לחברו או בהתנהגות. עכשיו ניתנת לו ההזדמנות לתקן!

עכשיו פתחנו דף חדש! יומן המעקב של המלמד החדש ריק, תפוס את ההזדמנות בשתי ידיים ותבטיח לעצמך שהנה, השנה המלמד יכתוב עליך רק דברים טובים. השנה ההורים ירוו מצך רק נחת ויהיו מאושרים בך...

התלמידים מתברכים מפי הר"ג רבי משה קרמר שליט"א

דבר המשגיח:

לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל וברש"י כתב: "אפלו אומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין, וכל שכן שאומר לך על ימין ועל שמאל ושמאל". וצריך להבין: מדוע התורה מצוה אותנו לשמע בקול החכמים גם בנושאים שנגרעה לנו שאין להם שום הבנה בענין ואולי יתכן שהחכם "טועה" בהם ח"ו, ובכלל עלינו להבין מה פרוש המלים "דעת תורה" שאחריה אסור ליהודי להרהר ועליו לקבל את דברי רבו גם כאשר הדברים תמוהים בעיניו! ויש להבין שכאשר אדם מקדש עצמו וממטט לדבר דברים בטלים ומשקייע את כל מצרו בלמוד התורה הקדושה עד שהתורה נעשית לחלק ממנו והוא אשר נקרא בפי העולם "ספר תורה מהלף", הרי שאותו אדם מקבל כח מן שמיא, שאם הוא שומר את פיו ומקדשו לדבר רק דבורי קדש הרי שגם הקב"ה עוזר לו לשמר את פיו ולא מרשים לו משמים לבוא לידי טעות.

ועוד ידוע שכל החכמות וכל הידיעות שבעולם נמצאים בתוך התורה ומי שלומד תורה הרבה מגיע בדעתו לכל אותם חכמות וידיעות, כפי שיודע על רופאים ופרופסורים גדולים שיהיו מגיעים להתייעץ עם מרן החזון איש בדבר נתיחים מסבכים אף שהוא מעולם לא למד רפואה והיתה לו בקיאות נפלאה בכל מערכות הגוף וכל זה השיג רק מהתורה הקדושה. וכך היה אומר מרן ה'חפץ חיים' זי"ע: "מי שדעתו דעת תורה, יכול לפתור כל בעיות העולם".

מספר על רבי ישראל סלנטר שפעם בא לפניו אחד מן המשפילים ואמר לו: הייתי במקומות רבים והייתי מצוי אצל הרבה רבנים, אבל חסרה להם פקחות בעניני העולם, אולי כדאי שכבודו יתקן את הדבר ויורה לרבנים ללמוד גם חכמה בעניני העולם?

ענה לו רבי ישראל: עכשיו הגעתי לימי הזקנה ונטרח גדול הוא לי להסתובב בכל המדינות וללמד את הרבנים פקחות, אבל, עצה טובה יש לי עבורך: בעודך יושב כאן אתה יכול לתקן את המצב! וזאת על ידי שתשב רגע קטן ותהרהר בתשובה, ואז תמצא שכל הרבנים פקחים הם, ואתה הוא זה שלא מבין את דעתם הרחבה.

יהי רצון שנוזקה גם אנחנו ללכת כל חיינו בדרך התורה הקדושה, לשמע תמיד בקול החכמים ולהיות כפופים לדעת תורה, אמן!

לא לערער אחר רבון!!!

לא תסור מן הדבר אשר יצונו לך ימיו ושנאם (וי-א)

ריב נפל בין פריץ העירה לבין היהודי שחכר (שכר) את משקו ואת פנדקו. כעס הפריץ על היהודי והודיע לו שמהיום והלאה בטלה החכירה מכל וכל!

נדקם היהודי: בלא השדות והפנדק החכורים - נותר הוא ללא מקור פרנסה! עזוב ומדפא, כאדם שעולמו חרב עליו, בא האיש האמלל אל הרבי בעל ה"צמח צדק", וסח באזניו את הצרה שפקדה אותו.

הרבי האזין לדברי היהודי, ולבסוף נתן לו אגרת עבור יהודי אחר, בשם ר. משה, המתגורר בעירתו. "מכתב זה יעזר לך", עודדו הרבי, והיהודי יצא מחדרו רגוע.

בהיותו ברחוב הביט אל מעטפת המכתב - ונפלו פניו: על המעטפה נכתב "לכבוד ר. משה רוטנר". היתכן? התפלא היהודי האמלל, היתכן שה"צמח צדק" טעה והחליף משה במשה?

פי זאת לדעת: שני יהודים הנושאים את השם משה התגוררו בעירה. אחד מהם, המכנה "משה הקטן" (על שום קומתו הנמוכה), היה אדם עשיר, ויחסיו עם פריצי האזור - מצוינים היו. ואלו משה השני, שהכל כוהו "משה הגדול" (על שום קומתו הגבוהה), היה אמן אדם מכבד, אך בצרכי האזור לא עסק. שם משפחתו של "משה הגדול" היה רוטנר.

התפלא היהודי: מידוע ולמה פונה ה"צמח צדק" למשה הגדול שישתדל בעדי, כלום אין כאן טעות??

נבון ואבד עצות עמד בפפת ביתו של הרבי. להכנס ולשאל את הרבי על הענין - אך לא ההין. ללכת אל משה הגדול גם כן לא רצה. לבסוף החליט להמלא בבני ביתו של הרבי ולנהג בעצתם.

הוא פנה אל אחד מבניו של ה"צמח צדק" וספר לו על לבטיו. "אבי אינו טועה", השיב הבן. "סע לעירתך ועשה כפי שאמר לך לעשות".

כשהגיע היהודי לעירתו פנה אל משה רוטנר, הוא "משה הגדול", והגיש לו את מכתבו של הרבי. הלה התפלא למראה אגרתו של הרבי הממוינת אליו. אך את מצות הרבי החליט לקיים. בלי הרור ופקפוק.

"עלה ושב בחדרון הקטן שבטלית הגג", אמר ליהודי שבא אל ביתו "אמור שם תהלים, נמתין לישועה שתבוא, ואולי תבוא היא באמצעותי".

עלה החוכר לחדרון, ובעיניו נוספות דמעות קרא פרקי תהלים. יומיים תמימים ישב שם, והישועה עדין לא באה.

ביום השלישי נקלעה כרכה הדורה רתומה לסוסים אבירים לקרבת ביתו של ר. משה הגבוה - שקעה שם גבוץ סמיו ואחד מציריה - נשבר. יום חרף גשום וטחוב היה אותו יום ובתוך הכרכה השבורה ישבו הפריץ ובתו הצעירה ורעדו מקור. שעות ארוכות ישבו כך, ואיש לא בא לעזרם.

היום ירד ומבעד לחרכי הכרכה הבחין הפריץ באור חלוש, הבוקע מעלית גג סמוכה. בלית ברירה עזב הפריץ את הכרכה ופנה אל עלית הגג לבקש עזרה. הוא הקיש על דלת העץ, הרעועה, והחוכר - שזה שלשה ימים אמר הוא תהלים בעלית הגג - נגש אל הדלת ופתחה לרוחה.

ממצמץ החוכר בעיניו בהפתעה. את מי ראה הוא אם לא את הפריץ, אותו אדם רע מעללים שנשלו מפרנסתו?! ואולם, הפריץ לא הכירו ונשטח בפניו את הבקשה: "עזרו לי, כרכרתי נשברה ואיננו יכולים להחלץ מן הבוץ".

פנה החוכר להעיר את ר. "משה הגדול" ולספר לו על ה. אורח.. "משה הגדול" לא התרגש למראה הפריץ. הוא נגש אל הפתח והזמינו ללגום כוס תה חם. עד מהרה הובאה לבית גם בתו של הפריץ - והשניים נהנו מהכנסת אורחים למופת. הם אכלו ושבעו, לנו את שנתם, ובבקר תקנה הכרכה והיתה נכונה לצאת לדרכו.

בטרם יצאו, נגש הפריץ אל בעל הבית ואמר לו: "בצונו לגמל לך על הכנסת האורחים שלך. אלמלא עזרתך - איני יודע אנה היינו באים. נקב אפוא את השכר המגיע לך, ואשלם לך בעין יפה".

קינדער שרייבן

התלמיד החשוב במר יוסף דוד שוורצברג הי"ו | בתה ח'

"שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך" (טז, יח)

אומר רבי לוי יצחק מברדיטשוב שזה מרמז על יום הדין והמשפט שהקב"ה שופט את בני ישראל ברחמים וחסדים. אך צריך לעורר מידת הרחמים וחסדים על ידי התעוררת דלתתא (התעוררות מלמטה) ולכן כשאנו מתנהגים במדת החסד ומלמדים זכות על כל אדם. אז ע"ז מתעורר למעלה מדת החסד ומלמדים זכות עליו ועל כל ישראל ומביא ברכה על כל ישראל.

וזהו פרוש הפסוק שופטים ושטרים תתן לך בכל שעריך פי' שאתה בעצמך תתן ותכין המשפט של מעלה על ידי שעריך והם השערים שלך שאתה עושה במעשיך.

וזהו הפרוש ושפטו את העם משפט צדק כל אדם ילמוד את עצמו להתנהג ולשפט את העם משפט צדק וללמד זכות על ישראל וע"ז יוצאים בני"ז זכאי בדין של מעלה. (קדושת לוי)

התלמיד החשוב במר לוי יצחק מלכה הי"ו | בתה ח'

"צדק צדק תרדף למען תחיה" (טז, כ)

אומר היהודי הקדוש מפשיסחא: "צדק צדק תרדף" - אע"פ שהאדם הגיע למדרגת צדק, שהוא צדיק אף על פי כן צדק תרדף, שימשיך להוסיף ולרדף צדק - להיות יותר ויותר צדיק.

"למען תחי" - פרוש, כל זמן שהאדם ממשיך להתעלות הרי הוא בבחינת חי ואם לא כן אזי חס ושלום הוא בחינת מת וזהו הפרוש למען תחי' שימשיך להתעלות בשביל שיהיה בחינת חי.

התלמיד החשוב במר טעו מקונן הי"ו | בתה ח'

"זכות לך את משנה התורה הזאת" (יז, יח)

פירוש"י שתי ספרי תורות, אחת שהיא מנחת בבית גגנו ואחת שנכנסת ויוצאת עמו. רמז לכל איש ישראל (כל ישראל בני מלכים) שיתנהג על פי תורה הן בביתו, בבית גגנו ופחדרי חדרים, והן כשיצא החוצה בחוץ לביתו ובעסקיו שיתנהג על פי תורה. (אמרי חיים ליקוטים)

משגים מהגמרא

מילות מפתח המופיעים בגמרא לעיתים קרובות

"אתיבו עליה" שתקו עליו

הגמרא משתמשת במלים אלו אם אחד התלמידים אמר דבר שאינו מסתבר ואינו נכון היו שאר התלמידים מגיבים בשחוק (ולא ח"ו לשחוק על התלמיד אלא שבאו להראות שהדבר שאמר משגל מהציאות) ואך תרבת פעמים רואים בגמרא שתקו יוצא אמורא אחר להגנתו ואומר "נגברא רבה אמר מילתא לא תתיבו עליה" - ואם התלמיד הוא אדם חשוב הוא אומר דבר נכון וזה טענת לשחוק עליו.

התלמיד החשוב כבר נפתלי הלר הי"ו | כחה ח'

"תמים תהיה עם השם אלוהים" (יח, יג)

"תמים תהיה" בגימטריה "תשרי" (910) שהאדם צריך להקיין עצמו ולהתכונן כל השנה ולחזור תמיד בתשובה כדי שפאשר יגיע יום הדין הגדול והנורא יהיה תמים בלי מום ח"ו, וזהו "עם השם אלוהים" כאשר מלך במשפט יעמיד ארץ".

(החיד"א בשם רבינו אפרים)

התלמיד החשוב כבר נתן חיים פרסיאנו הי"ו | כחה ח'

"צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת" (טז, ט)

"וירשת" אותיות 'ותשרי' מן רמז להרבות בצדקה בימי הרחמים והסליחות, שמעבירין רע הגזרה וזהו שכתוב "למען תחיה וירשת".

(החיד"א)

התלמיד החשוב כבר נתן סימן טוב הי"ו | כחה ח'

"ולא תקים לך מצבה" (טז, כב)

אומר רבי לוי יצחק מברדיטשוב שהעולם הזה הוא הכנה לעולם הבא כמו שאמרנו חז"ל במשנה אבות: "התקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס לטרקלין", וכל הגשמיים של העולם הזה, כמו אכילה ושתייה צריך להיות בכונה שיהיה לו כח ויהיה בריא ורוחק לעבודת ה'.

והגשמיים נקרא "לך", כלומר דברים ששייכים לגוף. וזהו הפרוש לא תקים "לך" שלא תעמיד את ה"לך" למצבה, כלומר שהגשמיים לא יהיה העקר אלא העבודת ה' יהיה העקר.

(קדושת לוי)

התלמיד החשוב כבר נפתלי זיידמן הי"ו | כחה ח'

"מי האיש הירא ורוך הלבב" (כ, ח)

ופרש רש"י הקדוש על פי מה שכתוב בגמרא סוטה: הירא מעבירות שבידו. ומה כונת רש"י בדרגש "עבירות שבידו"?

אלא אפשר להבין את דברי רש"י הקדוש על פי מה שכתוב בגמרא קדושין מט: "המקדש אשה על מנת שאני צדיק, אפלו הוא רשע גמור מקודשת שודאי הרהר בתשובה"

אם כן מוכן שגם היוצא למלחמה בודאי הרהר בתשובה ויכול לצאת. לכן בא רש"י ומדגיש "שבידו" כי התשובה מועילה רק בעבירות שביין אדם למקום, אבל עבירות שביין אדם לחבירו, כגון שגנב כסף מחבירו, הרי לא תועיל תשובתו עד שיחזיר את הכסף "שבידו" לבטלו. ולזה התכוון "מעבירות שבידו" שינאם שלעבירות שביין אדם לחבירו לא תועיל התשובה לכו אלא עליו לרצות את חברו.

(תלמידי הבעש"ט)

התלמיד החשוב כבר נחמן נייבלט הי"ו | כחה ח'

"ישאלו איש לרעהו לשלום" ראשי תבות אלול, לרמז שבחדש אלול יאחלו שנה טובה במכתבי שלומים

(ספרים)

הלכה שבועית בארמית

במעם שמריחים בשמים במוצאי שבת

היו תהולים חלישי טובא (תלשים בותר) כדכתיב "ביום השלישי בהיותם בואבים", ותנינן דאנשי דתנה קאי על קורבניה בירושלים (אנשי מעמד מישראל שהיו עומדים וסמוכים על הקרבן בבית המקדש) לא הוי מתעניין ביומא קמא דשבועא (ביום הראשון בשבוע) משום דתורה תליתאי לציורה (לכריאת האדם, ביום ששי) ואיבא חולשא טובא, ומהאי טעמא ארחיז איספרמקי באפוקי שבבתא לאותיבא דעתה.

(רבינו בחיי)

"לא תטה משפט לא תכיר פנים" (טז, יט)

בזמן שפיהן רבי שמואל שמלקה הלוי הורויץ מניקלשבורג כאב"ד (אב בית דין) בעיר שינובה שבגליציה, תלה הרב מקל ותרמיל על הקיר מול מקום ישיבתו בבית הדין. פעם שאלו אותו פרנסי העיר, מדוע תלה הרב פריטים יוצאי דופן כקשוט על קיר בית הדין? השיב להם הרב: דעו לכם, ראשי הקהל, שאין אצלי משוא פנים. לא אטה משפט ולא אכיר פני איש, יהיה אשר יהיה, יקוב הדין את ההר. ואם אחד מכם לא יהיה מרצה ממני, הריני תמיד מוכן ומזמן להסתלק מן הרבנות, לקחת את מקלי ותרמילי ולנודד ולילך באשר אלך, אפלו אם אצטרף, חס ושלום, לחזר על פתחי נדיבים.

(אמרות חכמה על התורה)

ולא תקח שוחד (טז, טז)

פעם נכנסה אלמנה אחת אצל הגאון ר' יהושע, רבה של קוטנא, ובדמעות שליט ספרה לו על עול שגרם לה אחד מתושבי העיר, ובקשה מהרב שיזמינו לדין תורה.

סרב לכך הרב ואמר לאלמנה הבוכיה: שוחד הוא לאו דוקא בכסף. אפלו דמעות יכולות להחשב כשוחד, ובפרט דמעות של אלמנה, ואחרי שראיתך בוכה בדמעות שליט ולבי נקרע בקרבי, בודאי יהיה בירצון עז להטות את הדין לטובתך, לכן לא אוכל לנהג בדין בלא משוא פנים. ומיד הפנה אותה הרב לדין אחר שידון בדונה.

כי השוחד יעור עיני חכמים (טז, טז)

פעם אחת ישב הגאון רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא, בעל "אוהב ישראל", בדין תורה. בקש אחד מבעלי הדין לשחד את הרב, אולם איך אפשר להציע שוחד לרב מאפטא? מה עשה? באין רואים חמק אל חדר המבוא שם היו תלויים מעילי הדינים, ושלל סכום כסף הגון לכיס מעילו של הרב... לפתע הרגיש הרב כי דעתו נוטה כלפי אחד מבעלי הדין, ומבקש הוא לפסוק לטובתו.

הפסיק הרב מיד את הדין, וכל אותו הלילה ישב בתפילה ובכה לד' שיפקח את עיניו לראות את האמת. למחרת בבוקר מצא הרב בכיסו בגדו את סכום הפסוק ומיד הבין את כל אשר אירע.

ראו נא עד כמה גדול פח השוחד, אמר הרב - אף שהדין אינו יודע כלל כי נתנו לו שוחד בסתר ככל זאת דעתו נוטה לטובת נתן השוחד.

בזאת מתורצת לי - המשיך הרב - קושיה שהתקשיתי בה ימים רבים, בפסוק נאמר: "כי השוחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים", וכי איך אפשר לקרוא לדין שנטל שוחד "צדיק"? אלא - תירץ הרב - דיין אשר הנחו שוחד בכיסו בלא ידיעתו, אף שנשאר צדיק במעשיו, השוחד יסלף את דבריו.

כי יפלא ממך דבר (ז, ח)

חסידי מעיר אחת באו להתלונן בפני ר' אברהם מסוקטשוב, על רב העיר בו הם גרים, שהכשיר בשאלה של בשר וחלב, שלפי דעתם היה צריך להחמיר בעוד הרב הקל, וכעת הם באו לשאל את הרבי האם נתן עוד לסמך על רב העיר בהוראותיו בשאלות של אסור והיתר, או שמא עליהם לדאג להביא רב אחר תחתיו.

השיב להם הרבי: הרי אפלו לדבריהם, רב העיר הכשיר דבר שהוא ענין של אסור דרבנן, ואלו אתם רוצים לעבר על אסור דאורייתא, פי מחלוקת היא אסור דאורייתא, לדברי הכל. והוסיף:

וזהו שאמר הפתוב: "כי יפלא ממך דבר בין דם

לדם, בין דין לדין", הרי זה מפני

שיש "דברי רבות

בשעריך".

החידה השבועית

כתוב את המילה הנכונה מהפסוק

חרישה על שם מה?

התשובה בתרומם אונקלוס פרק י"ז פסוק י'

את התשובות ניתן להכניס לתיבת "משמרת השלום" עד ליום שלישי. בין העונים נכונה תיערך הגרלה

אשרי אדם

תפלה

תמיד

ומקשה ליבו

ברעה

אֶחָד הַמַּלְיִם שָׁאֲנוּ שׁוֹמְעִים לֹא פִעַם בְּהִקְשֹׁר שֶׁל הַתְּגַבְרוֹת עַל הַפֶּחַד הַיָּא הַמְּלָה "אִמְאָץ" ...
אוֹתָהּ מְלָה נְשַׁמְרוּרָה לַיְחִידִי סְגֻלָּה שֶׁמְצַלִּיחִים לְהַתְּגַבֵּר וְלִשְׁלֹט עַל הַפֶּחַד וְאִינִם נוֹתְנִים
לַפֶּחַד לְשֹׁלֵט עֲלֵיהֶם.

קוּ דַק מְאֹד מִפְּרִיד בֵּין הָאִמְאָץ לְשׁוֹטָה הַפְּזִיז - וּמֵדוּעַ? הֲבֵנָה נִבְחַן שְׁנֵי מְקָרִים שֶׁבְּהֶם גְּבוּר
הַמַּעֲשֶׂה הַצְּלִיחַ לְהַתְּגַבֵּר עַל הַפֶּחַד, שְׁנֵי הֵם נִקְרָאִים בְּפִי הָעוֹלָם 'אִמְאָצִים'.

אִי שֵׁם בְּצִפּוֹן הָאָרֶץ, יִשְׁנוּ מִפֶּל מִיִּם הַנִּקְרָא בְּשֵׁם 'בְּנֵי־אִס', מִפֶּל הַבְּנֵי־אִס הוּא הַמִּפְּל בְּעַל
עֲצֻמַת הַזְּרִימָה הַחֲזָקָה בְּיוֹתֵר בְּיִשְׂרָאֵל וְהוּא צוֹנֵחַ בְּעוֹצְמָה מְגַבָּה שֶׁל עֲשָׂרָה מְטָרִים.

שְׁלֵמָה אוֹהֵב לְטַיֵּל בֵּין הַצְּמִחָה הַשׁוֹפֵעַת וְלַצְּפוֹת בְּמִפְּל הָאֲדִיר וּבְנִפְלְאוֹת הַבוּרָא. בְּאוֹתוֹ יוֹם
עֵמֵד שְׁלֵמָה בְּמַעֲלֵה הַמִּפְּל וְהֵנָּה הוּא רוֹאֵה אֶדָם נֶאֱבָק בְּזֶרֶם הַמַּיִם בְּתַחֲתִית הַמִּפְּל, נִרְאֶה
הִיָּה שְׁאוֹתוֹ אֶדָם זוֹעֵק לְעֲזָרָה וְאִין מוֹשִׁיעַ... שְׁלֵמָה לֹא חָשַׁב פְּעֻמָּיִם וּמִיד זָנַק וְקִפֵּץ בְּקִפִּיצַת
רֹאשׁ אֶת כָּל הָעֲשָׂרָה מְטָרִים אֶל תַּחֲתִית הַמִּפְּל, בְּדֶרֶךְ גַּם הוּא לֹא נִפְגַּע וְאִפְלוּ הַצְּלִיחַ לְהַצִּיל
אֶת אוֹתוֹ אֶדָם מִטְּבִיעָה.

כְּאֲשֶׁר נוֹדַע הַדְּבָר לַחֲבָרָיו וּלְבָנָי מִשְׁפַּחְתּוֹ, שֶׁבָּחוּ אוֹתוֹ כּוֹלָם עַל אִמְאָץ לְבוּ.
חֲבֵר טוֹב הִיָּה לוֹ לְשְׁלֵמָה וְשִׁמּוֹ מִנְחָם, גַּם הוּא כְּמוֹ שְׁלֵמָה אֶהֱב לְטַיֵּל וְלַצְּפוֹת בְּמִפְּל הַבְּנֵי־אִס,
מִנְחָם הַתְּקַנָּא בְּשְׁלֵמָה עַל כֶּף שֶׁכּוֹלָם מִשְׁבָּחִים אֶת אִמְאָץ לְבוּ, מֵה עֲשָׂה? הַזְּמִין אֶת שְׁלֵמָה
וְעוֹד כְּמֵה חֲבָרִים לְטַיֵּל בְּמַעֲלֵה מִפֶּל הַבְּנֵי־אִס וּבְעוֹד הֵם עוֹמְדִים כּוֹלָם מִבִּיטִים בְּהַשְׁתָּאוֹת אֶל
מְקוֹה הַמַּיִם הַרְחוֹק תַּחֲתֵיהֶם, זָנַק מִנְחָם וְקִפֵּץ מִטָּה...

חֲבָרָיו הַזְּדַעְזְעוּ וְהַתְּחִילוּ לְרוֹץ בִּירִידָה הַתְּלוּלָה עַל מִנְתַּל לְבַדֵּק מֵה עֲלָה בְּגוֹרְלוֹ שֶׁל מִנְחָם
הַפְּזִיז וּלְאַחַר כְּמֵה דְקוֹת שֶׁל רֶצֶה בְּמוֹרֵד הָהָר הַמִּפְּתֵל הֵם מְגִיעִים וְהֵנָּה הֵם רוֹאִים אֶת מִנְחָם
יֹצֵא מִתַּחַת לַמִּפְּל הַמַּיִם עִם חִיּוֹף מֵאֲזוֹן לְאֲזוֹן מִצְפָּה לְשִׁמְעַע מֵהֶם שְׁבָחִים עַל אִמְאָץ לְבוּ...

אֲבָל לֹא! הוּא לֹא מוֹצֵא בְּעֵינָי חֲבָרָיו הַעֲרָצָה, הוּא לֹא שׁוֹמֵעַ דְּבָרֵי תְהִלָּה. פְּנֵיהֶם מְדַאָּגוֹת,
אִפְלוּ כְּעוֹסוֹת וְהֵם מְטִיחִים בּוֹ מַלִּים כְּדוֹרְבָנוֹת עַל הַשְּׁטוֹת שֶׁעֲשָׂה וְדוֹבְרִים קְשִׁים מְאֹד עַל כֶּף
שֶׁסָּכַן אֶת חִיּוֹ.

מֵה קוֹרָה פֶּה? הוּא לֹא מִבִּין?! מֵה הַהֲבֵדֵל בֵּינוֹ לְבִין שְׁלֵמָה? מֵדוּעַ זֶה זָכָה שְׁלֵמָה לְדְבָרֵי תְהִלָּה
עַל אִמְאָץ לְבוּ וְעֲלִיו כּוֹעֲסִים חֲבָרָיו וּמְגִיבִים בְּזוֹלוֹ?

בְּטוֹחֲנֵי שְׁאֲתָם יְלָדִים יְקָרִים חֲכָמִים יוֹתֵר מִמִּנְחָם וּבּוֹדָאֵי מִבְּנֵי־אִס אֲתָם הֵיטֵב אֶת הַהֲבֵדֵל
הַנְּעוּסִים בֵּין מַעֲשָׂהוֹ לְמַעֲשָׂהוֹ שֶׁעֲשָׂה שְׁלֵמָה.

אִמְנָם שְׁנֵי הֵם סִכְנוֹ אֶת חִיּוּהֶם, אֲבָל בְּעוֹד הָאֶחָד עֲשָׂה זֹאת לְמַעַן מְטָרָה נִעְלָה, הַשְּׁנֵי עֲשָׂה
זֹאת עֲבוּר מַעַט תְּהִלָּה. בְּרוּר אִיפֶה כִּי הָרֵאשׁוֹן יִקְרָא אִמְאָץ וְהַשְּׁנֵי לְשׁוֹטָה יִחְשַׁב!

וְהוּוּ כָּלֵל גְּדוֹל לְהִבְחִין בֵּין אִמְאָץ לְשְׁטוֹת, בְּמִדָּה וְאִנְחָנוּ מִתְּגַבְּרִים עַל הַפֶּחַד בְּשִׁבִיל דְּבָר טוֹב
הָרִי זֶה אִמְאָץ. וְאִין הַדְּבָר חִיב לְהִיּוֹת הִירוּאֵי כְּמוֹ הַצְּלַת נֶפֶשׁ יְהוּדִי, יֵלֵד שֶׁשׁוֹמֵד אִיתּוֹ מוֹל
חֲבָרָיו שֶׁמְשַׁכְּנֵים אוֹתוֹ לְדַבֵּר שְׁטוֹת וְהוּא אִינוֹ מְתַבַּיֵּשׁ מִפְּנֵיהֶם, הוּא אִינוֹ מִפְּחַד שֶׁחֲבָרָיו
יֵאֵדוּ עֲלָיו שֶׁהוּא פִּחְדָן, וְהוּא מִתְּגַבֵּר כְּאִרִי לְהִיּוֹת עַד כְּנֶגְמַר מוֹל עֲצַת הַיָּצָר, הָרִי שֶׁהוּא יוֹתֵר
מִכּוֹלָם רֵאזִי לְהַקְרָא 'אִמְאָץ'!

אֲבָל חִלִּילָה, יֵלֵד שְׁאִינוֹ מִפְּחַד וּמַעֲיִז לְהַתְּחַצֵּף בְּפָנָי מְבָגְרִים מִמֶּנּוּ וּלְדַבֵּר כְּנֶגְדָם - אוֹתוֹ יֵלֵד
אִינוֹ אִמְאָץ אֲלָא שׁוֹטָה, שֶׁבְּשִׁבִיל רַגַע אֶחָד הוּא מֵאֲבֵד אֶת עוֹלָמוֹ וּמְכַעֵס אֶת הַקְּבָ"ה וְאִין בְּיַד
שׁוֹם רְחוּ!

זָכַר! הָאִמְאָץ הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר הוּא שְׁלֵא לְפַחַד לְהַקְרָא פִּחְדָן, אִם יֵלֵד יִקְרָא לָךְ לְעֲשׂוֹת דְּבָר שְׁטוֹת
אוּ דְבָר סִכְנָה וְאֲתָהּ יֵלֵד צְדִיק וּבּוֹדָאֵי אֵינְךָ רוֹצֵה לְעֲשׂוֹת אֶת אוֹתוֹ הַשְּׁטוֹת, אֲבָל חֲבָרָי
קוֹרָאִים כְּנֶגְדְּךָ "אֵל תְּהִיָּה פִּחְדָן" - אֵל תְּתַפְתֵּה לָהֶם וְקִיִּים אֶת עֲצָתָם! אֵל תְּהִיָּה פִּחְדָן וְאֵל
תְּשַׁמַּע לָהֶם, עֲמוּד כְּנֶגְדָם בְּעֻזוֹת וְהַכְּלָל וְהַעֲקָר: אֲלֵתְּפַחַד לְהַקְרָא פִּחְדָן!

הפסח מעבוד 2

"לֹא אֶקַח כֶּסֶף מִמֶּנְךָ", סָרַב "מִשָּׁה הַגְּדוֹל". "וְהוּדִי אִינוֹ מְכַנִּים אוֹרְחִים תַּמּוּרַת בְּצַע כֶּסֶף. אוֹלָם",
הַמְשִׁיף, "אִם בְּאֲמַת בְּרָצוֹנָךְ לְגַמֵּל עִמִּי טוֹבָה - הֵנָּה, תוֹכַל לְעֲשׂוֹת זֹאת: אֶחָד מִיְדֵי הִיָּה בְּעֶבֶר חוֹכֵר
הַשְּׁדוּת וְהַפְּנֵדָק שֶׁלְךָ. אֲתָה נִשְׁלַת אוֹתוֹ מִתְּפִקִּידוֹ, וְהָאִישׁ נוֹתֵר חֶסֶר פְּרֻנְסָה. מִצְבוֹ שֶׁל יְדִידֵי כְּכִי
רַע: אִשָּׁה וְיְלָדִים רַעִבִים תְּלוּיִים עַל צִנְאוֹ - עֲלִיו לְפְרֻנְסָם, וְאִין לוֹ מִנִּין. זֹאת הַטּוֹבָה אֲשֶׁר תוֹכַל לְגַמֵּל
עִמִּי: הֵשֵׁב לוֹ אֶת הַשְּׁדוּת וְאֶת הַפְּנֵדָק - וְיֵהָא זֶה חֶסֶדְךָ עִמָּדִי!"

"מִסְכִּים אֲנִי, מִסְכִּים אֲנִי", הַתְּלַהֵב הַפְּרִיץ. אִסִּיר הַתּוֹנֵדָה. "וְיוֹתֵר מִכֶּן: אֶת הַפְּנֵדָק אֶתָּן לוֹ, לִיְדִידְךָ
בְּמִתְנָה!" וְאָכֵן, הַחוֹכֵר חוֹזֵר אֶל שְׁדוּתוֹ וְהַפְּנֵדָק הַפֶּךָ לְנַחֲלָתוֹ. עַתָּה הַבִּין הָאִישׁ כִּי הַ"צִּמְח צֶדֶק" יַדַּע,
כְּמוֹכָךְ, אֶת אֲשֶׁר הוּא כּוֹתֵב עַל מַעֲטָפֵת הַמִּכְתָּב, וְלֹא הִיָּה לוֹ לְהַרְהֵר עַל כֶּף, כָּלֵל וְכָלֵל...

שיח חיוני

**ביום חמישי
ה' אלול תשע"ב
עלו תלמידי הת"ת
להתברך מפי
הרה"ג רבי משה
קרמר שליט"א
לרגל פתיחת הזמן.**

**לאחר שקיבלו
את ברכתו
זכו התלמידים
לשמוע מפיו**

**שיחה בדברי חיזוק
(לפניכם תמליל השיחה)**

חֲכָמִים אוֹמְרִים: אֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם אֶלָּא עַל הַבֵּל פִּיהֶם שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, הַבְּנֵתָם מֵהַ פְּרוּשׁ?

בְּכָל הָעוֹלָם יֵשׁ מִקְטָרְגִים שְׂרוּצִים לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם, אֲבָל הַשֵּׁם רוֹאֵה אֶת הַיְלָדִים, אֶת הַתִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן שֶׁזֶה הַבֵּל פֶּה שְׂאִין בּוֹ חֲטָא, יְלָדִים שֶׁלֹּא חֲטָאוּ - וּבְזָכוֹתֵם הַשֵּׁם מֵרַחֵם וְלֹא מִחְרִיב אֶת הָעוֹלָם. כָּל כֵּן הַשֵּׁם אוֹהֵב אֶת הַתּוֹרָה שֶׁל הַיְלָדִים.

וְכֵן כְּתוּב שֶׁבִּשְׁעַת קִבְלַת הַתּוֹרָה, שֶׁהַשֵּׁם נָתַן אֶת הַתּוֹרָה לְעַם יִשְׂרָאֵל, אִזּוֹ הַשֵּׁם אָמַר שֶׁהוּא רוֹצֵה מִשְׁכּוֹן - עֲרֻבּוֹן, אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם דָּבָר יָקָר כְּזֶה, אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אִזּוֹ מֵה אֲתֵם נוֹתְנִים לִי לְעֲרֻבּוֹן?

נָתַנוּ עִם יִשְׂרָאֵל כָּל מִינֵי הַצְּעוֹת וְהַקְּבָ"ה לֹא קִבַּל, עַד שֶׁלְּבַסּוֹף אָמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׂוִלְדֵיהֶם, הֵם יִהְיוּ הָעֲרֻבִים. מִיֵּד הַסִּכִּים הַקְּבָ"ה. עַל הַהַצְּעוֹת הָאֲחֵרוֹת הַקְּבָ"ה לֹא הִסִּכִּים אֲבָל עַל זֶה הַסִּכִּים מִיֵּד!

כְּמוֹ שֶׁאֲחַד רוֹצֵה הַלּוּאָה, אוֹמְרִים לוֹ תֵּן מִשְׁכּוֹן, וְאִיךָ מְקַיֵּמִים אֶת הָעֲרֻבּוֹן, אֶת הַמִּשְׁכּוֹן? בְּכַךְ שֶׁמְלַמְדִים אֶת הַיְלָדִים הַקְּטַנִּים תּוֹרָה.

יֵשׁ כְּאֵלֶּה שְׂאוֹמְרִים שֶׁהַיְלָדִים הַקְּטַנִּים לֹא מְבִינִים, כְּשֶׁהֵם יְגַדְלוּ הֵם יִלְמְדוּ תּוֹרָה וְיִוְכְלוּ לְהִבִּין, אֲבָל הַקְּבָ"ה אוֹמֵר לֹא! הַקְּבָ"ה רוֹצֵה אֶת הַלְמוּד דּוֹקָא שֶׁל הַיְלָדִים הַקְּטַנִּים, אַע"פ שֶׁעֵדִין אֵין לָהֶם אֶת הַשִּׁבְלִי הַגְּדוֹל שֶׁל הָאֲנָשִׁים הַגְּדוֹלִים אֲבָל כְּמֵה שֶׁהֵם כֵּן מְבִינִים, הַקְּבָ"ה אוֹהֵב אֶת זֶה מְאֹד. עַד שֶׁכָּל קִיּוֹם הָעוֹלָם תְּלוּי בַּתּוֹרָה שֶׁלְכֶם!

וְאֲתֵם צְרִיכִים לִזְכֹּר אֶת זֶה בְּזִמְנֵי שֶׁאֲתֵם לוֹמְדִים, לְהִבִּין מֵה אֲתֵם עוֹשִׂים עִם הַתּוֹרָה שֶׁלְכֶם, בְּזָכוֹתְכֶם הָעוֹלָם עוֹמֵד וְאִינוֹ חָרַב!

הַשֵּׁם יִתֵּן לָכֶם כּוֹחַ לְלַמֵּד תּוֹרָה וְלְהִבִּין, כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים בַּתְּפִלָּה: "וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהִבִּין וְלִהְיוֹת כַּפִּיל, לְשַׁמַּע לְלַמֵּד וְלִלְמַד, לְשַׁמֵּר לַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם". וְתִזְכּוּ לְגַדֵּל בַּתּוֹרָה וּבִירֵאת שְׂמִים וּלְקַבֵּל אֶת פְּנֵי הַמְּשִׁיחַ, שֶׁגַּם הַמְּשִׁיחַ יָבֹא בְּזָכוֹת הַתּוֹרָה שֶׁלְכֶם, הַתּוֹרָה שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן.

זֶה כָּל כֵּן אֶהוּב לְמַעַלָּה, הַקְּבָ"ה מִשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם הַתּוֹרָה שֶׁל כָּל יֶלֶד שֶׁלּוֹמֵד בַּחֲדָר אוֹ בְּבֵית, זֶה אֶהוּב מְאֹד וְהַתּוֹרָה הַזֹּאת עוֹלָה לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה לְגַן עֵדֵן, לְעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְזֶה גוֹרֵם שֶׁמִּתְקַן לְמַלְאָכִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

וְכֵן כְּתוּב, הַמְּפָרְשִׁים אוֹמְרִים שֶׁכָּל הַתּוֹרָה שֶׁאָדָם לּוֹמֵד מֵאִזּוֹ שֶׁהוּא יָלַד עַד שֶׁהוּא נִהְיָ זָקֵן, כָּל הַתּוֹרָה שֶׁהוּא לּוֹמֵד כָּל הַחַיִּים זֶה בְּכַח הַתּוֹרָה שֶׁהוּא לְמַד בִּיְנוּקוֹתוֹ כִּילְד צָעִיר, כָּל מֵה שֶׁאֲתֵם יוֹתֵר תִּשְׁתַּדְּלוּ לְלַמֵּד, כֵּן תִּהְיוּ תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים יוֹתֵר גְּדוֹלִים וְתִזְכּוּ לְהִיוֹת רַבָּנִים, רִאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, אֲבָל כָּל זֶה תְּלוּי בִּיסוּד הַלְמוּד, שֶׁהוּא עֵכָשִׁיו כְּאֲשֶׁר אֶת צְעִירִים. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "מִפִּי עוֹלָלִים וַיִּנְקִים יִסְדֶּתָּ עַד לְמַעַן צוֹרְרִיךָ לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם" יֵשׁ מִקְטָרְגִים, מְלַאָכִים שֶׁמְקַטְרְגִים עַל עַם יִשְׂרָאֵל וְעַל יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁלְכֶם הַשֵּׁם לֹא מְקַבֵּל אֶת הַקְּטָרוֹג שֶׁלָּהֶם וְזֶה מֵה שֶׁיְבִיֵא לְגֵאלָה הַשְּׁלִימָה בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ. אָמֵן.

וְעַכְשָׁיו מִתְקַרֵּב רֹאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹם הַדִּין שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה וְצָרִיךָ אֶת הַזְכִּיּוֹת שֶׁלְכֶם, אֶת הַזְכִּיּוֹת שֶׁל הַיְלָדִים שֶׁזֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל - וּבְרֹאשׁ הַשָּׁנָה עֲצָמוּ תְּבֹאוּ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לְהַתְּפַלֵּל טוֹב, שֶׁהַשֵּׁם יִמְחֹל עַל כָּל הָעוֹנוֹת בֵּין הָאָדָם לְאֲחִיו, וְהַזְכִּיּוֹת שֶׁלְכֶם, זֶה הַגּוֹרֵם שֶׁהַשֵּׁם יִרַחֵם עַל הָעוֹלָם.

וּבְרֹאשׁ הַשָּׁנָה צָרִיךָ אֶת זֶה, שְׂאִזּוֹ יֵשׁ מִשְׁפָּט לְמַעַלָּה בְּשָׂמִים שֶׁשׁוֹפְטִים אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְהַכֹּל תְּלוּי בַּתִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן.

כְּתוּב שֶׁבְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, אֲתֵם בָּטַח יוֹדְעִים, מְקַדָּשׁ הַקְּדוּשִׁים, שֵׁם הָיָה הָאָרוֹן עִם הַלְוִחוֹת וְעַל הַלְוִחוֹת הָיוּ הַכְּרוּבִים - אֲתֵם יוֹדְעִים אֶת זֶה מִפְּרִשַׁת תְּרוּמָה.

כְּתוּב שֶׁהַכְּרוּבִים הָיוּ כְּמוֹ צְפוּרִים כְּאֵלוֹ, אֲבָל הַפָּנִים שֶׁלָּהֶם, הַפְּרָצוּף הָיָה כְּמוֹ שֶׁל תִּינוּקוֹת וְזֶה בְּשִׁבִיל לְהַזְכִּיר אֶת הַזְכִּיּוֹת שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן.

וְכְתוּב בְּגִמְרָא שֶׁהַכְּרוּבִים הָאֵלוֹ הָיוּ פָּנִים כְּנֶגֶד פָּנִים, כְּשֶׁהָיָה זְכוּת לְעַם יִשְׂרָאֵל הֵם הָיוּ פָּנִים כְּנֶגֶד פָּנִים וְזֶה מְרַמֵּז עַל אֶהְבָּה שֶׁהַשֵּׁם אוֹהֵב אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁנֵי חֲבָרִים שֶׁמְסַתְּכָלִים אֶחָד עַל הַשֵּׁנִי, אֲבָל אִם אֵין אֶהְבָּה בֵּינֵיהֶם, הוּא לֹא יְכוּל לְהִבִּיט בְּפָנִים שֶׁלוֹ וְהוּא מְסוּבֵב אֶת עַצְמוֹ.

וְכְתוּב שֶׁאִם עָשׂוּ עֲבִירוֹת, אִזּוֹ רָאוּ אֶת זֶה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהַכְּרוּבִים סוּבְּבוּ אֶת הַפָּנִים שֶׁלָּהֶם שֶׁלֹּא יִהְיוּ פָּנִים כְּנֶגֶד פָּנִים.

וְהֵם הָיוּ בְּצוּרַת תִּינוּקוֹת, וּמֵזֶה רּוֹאִים שֶׁכָּל הַקִּיּוֹם, כָּל הָאֶהְבָּה שֶׁהַשֵּׁם אוֹהֵב אֶת עַם יִשְׂרָאֵל זֶה עַל יְדֵי הַתִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן וּבְגַלְלֵל זֶה הָיָה צוּרַת הַכְּרוּבִים כְּמוֹ שֶׁל תִּינוּקוֹת.

הַכֹּל תְּלוּי בַּתּוֹרָה שֶׁלְכֶם שֶׁאֲתֵם לוֹמְדִים, שֶׁהַשֵּׁם יִזְכְּנוּ שֶׁיְהִיָּה לְכָלֵנוּ כְּתִיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה, לְשָׁנָה טוֹבָה תְּכַתְּבוּ וְתַחַתְמוּ וְתִגְדְּלוּ וְתִהְיוּ תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, יְרֵאֵי שְׂמִים וְצַדִּיקִים עוֹבְדֵי הַשֵּׁם וְאֲתֵם תְּבִיאוּ אֶת הַמְּשִׁיחַ. אָמֵן.

2022/09/01 17

אצל הרה"ג
רבי משה קרמר
שליט"א

2022/09/01 13:48

2022/09/01 13:59

אצל הרה"ג רבי משה קרמר שליט"א

מהנעשה בת"ת

ברוכים הבאים לכל התלמידים
החדשים החגשים שהצטרפו
לכתה לזמן ולשאר הכיתה.

אצל סוב לכל התלמידים על
פתח המצן החדש ועל עליית
התלמידים כנה.
יהי רצון אלהים שישמחו
שתצליחו להמשיך ולהתעלות
ושהיה לכם רק טוב בכיתה
החדשה ותצליחו באומצכם
ותעלו אמה אמה.

אצל סוב לתלמידים הצדיקים
תלמידי כנה ה' שהצטרפו
לאומצו הזארא והתחילו התחלו
ביתר שאת וביתר טוב באומצו
פרק 'אלו מצוות' בבא
מצוה. יעזר השם יתברך
שימשיכו באותה התהבות שבו
התחילו כל ימי חייהם

אצל סוב לתלמידים הצדיקים
תלמידי כנה ח' שהתחילו לאומצו שט
סברי אומצו זארא אחד בעיון
ואחד בבקשות אשריכם תלמידי
חכמים שדברי תורה חביבין
עליכם!

מזל טוב וגדיא יאה

בשיר וקול תודה נברך
טנא מלא ברכות נקדם
למלאות כבוד עטרת תפארת
מקרב לבורא את בניו אהוביו
מוציא יקר מזולל
נושא בעול תורה בגשם וברוח
כאשר ישא היונק את העולל
ה"ה כבוד שם תפארתו

שר מה עופר
מורנו הרב ר' שלישי"א

ומשפחתו הנכבדה שתחי'
איחולינו הנרגשים לרגל שמחתכם
בנישואי בתכם
הכלה החשובה תח"י
בשעה טובה ומוצלחת יהי רצון
מלפני אבוהון דבשמיא שיהא זה
הזיווג עולה יפה ויזכו לראות דורות
ישרים ומבורכים ובניין עדי עד.
ויזכה לרוות רוב נחת דקדושה מהם
ומכל יוצאי חלציו, מתוך בריאות
גופא ונהורא מעליא, אורך ימים
מימינה ומשמאלה עושר וכבוד, ואך
טוב וחסד ירדפכם כלימי חייכם.

כעתירות המברכים
צוות הת"ת
המשיגה והתלמידים
ההורים

ומני השבת בירושלים

בניסה 18:26
יציאה 19:38
ר"ת 20:18

לוח מודעות